

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παροχὰς εἰς τὴν χάριν τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμενικῆς Πατριαρχεῖος Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα θεμιτὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΩΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικὸς Ἔτησίως	δρ. 16.—
Ἐξωτερικὸς Ἔτησίως	δρ. 25.—
Ἐξωτερικὸς Ἔξαμήνιος	8,50
Ἐξωτερικὸς Ἐτήσιος	15.—
Τριμηνίως	4,50
Τριμηνίως	7.—
AMEPIKHΣ: Ἐτήσιος, δολλάρια 4	

ΣΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ Τ.Δ. 1879
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 21 Δεκεμβρίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἑπίσης.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐδριμίδων δρ. 58 παρὰ τὸ Βασιλειῶν
 Ἔτος 43ον. — Ἀριθ. 39

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

(ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΚΡῆ ΣΤΡΑΤΩΤΙΚῆΣ Οἰκογενείας)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)
 Κι' ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ὥρες, κωπηλατώντας μὲ λύσσα καὶ μάγωνα κι' οἱ δύο, — καθένας μὲ τὴν σειράν του, — βρέθηκαν στ' ἀνοικτὰ.
 Τὸ κυριώτερον εἶχε γίνει.
 Ἄφησαν τότε τὰ κουπιά κι' ἔβραγον ἀπὸ μιὰ ρέγκα μὲ λίγο ψωμί καὶ μὲ λίγο ῥαῦμ, γιὰ νὰ καλύθουν δυσάρεστα.
 Ἀλλὰ δὲν τὸ συλλογιασθήκαν καλά. Κι' ὅταν ξανάπιζαν τὰ κουπιά, παρατήρησαν πὺς ἡ βάρκα εἶχε στραφῆ μονάχη τῆς καὶ τίποτα δὲν τοὺς εἰδείχνε τι θρόμος ἔπρεπε νὰ κολουθήσουν!

Οὔτε ἀστέρι φαίνονταν στὸν οὐρανὸ, οὔτε φῶς κανένα στὴ θάλασσα. Κι' ἐκινδύνευσαν ἔτσι νὰ γυρίσουν πίσω στὸ λιμάνι.
 Καλύτερα ἦταν νὰ περιμένουν νὰ ξημερώσῃ. Κι' ἐτοιμάσθηκαν νὰ περάσουν ὅλη τὴ νύκτα, ξαπλωμένοι στὴ βάρκα, ὁ ἓνας κοιτᾶ στὸν ἄλλον, γιὰ νὰ ζουταίνωνται.
 Ἀλλὰ ποῦ, μὲ τὸ χιόνι ποῦ ἔπερτε καὶ τὸ κρύο ποῦ ἔκανε...
 Ἄξαφνα ἀκούσθηκε μιὰ κανονία, καὶ σὲ λίγο ἄλλες δύο.

Τὸ ἤξεραν καλά αὐτὸ τὸ σύνθημα: ἦταν γιὰ νὰ μάθουν τὰ πλοῖα ποῦ ἀγκυροβολοῦσαν στὸ Πόρτσμουθ, πὺς κάποιος αἰχμαλώτος ἐδραπέτευσε, καὶ νὰ ριξοῦν βάρκες γιὰ νὰ ψάξουν τὸ λιμάνι καὶ τὴν ἀκτὴ.
 Μὲ κάθε τρόπο λοιπὸν ἔπρεπε νὰ βρισκωνται μακριὰ ὅταν θὰ ἔξημέρωνε.

Εὐτυχῶς, οἱ κανονίες ἐπέβησαν τοὺς εἰδείξαν κατὰ ποῦ ἦταν ἡ ἀγγλικὴ ἀκτὴ καὶ, ἀπαλόντας πάλι τὰ κουπιά, ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀντίθετα.
 Ἐπιπλεονεκτήτως βοριάς. Καὶ τότε ὁ Ἀραδέκ, μ' ὄλο τὸ κρύο,

ἔβγαλε τὸ πουκάμισό του, τὸ ἔδεσε σὺν πανάκι στὰ κουπιά καὶ τὰ ἔστησε ὀρθὰ στὸ μεσιανὸ πάγκο.
 Ἡ βάρκα ἔτρεχε τώρα μὲ πολὺ μεγαλύτερη ταχύτητα. Καὶ ὡς τὸ πρῶν, εἶχε κάμει περισσότερ' ἀπὸ σαράντα μίλλια.
 Ὁ Γιάννης ἦταν ἄλλος χαρὰ. Τὸ τέταρτο τοῦ δρόμου εἶχε γίνει.
 Πυκνὴ ὁμίχλη διαδέχθηκε τὸ χιόνι κι' ἡ θάλασσα διατηροῦνταν σχετικῶς γαλήνια. Κατὰ τίς ἑπτὰ, ὁ ἀνεμος ἔπεσε κι' ὁ Ἀραδέκ ἔπιπας πάλι τὰ κουπιά.
 Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ ὁμίχλη δια-

λύθηκε ξαφνικά. Ὁ Γιάννης τότε γύρισε πίσω του, νὰ ἰδῇ τίς ἀγγλικὰς ἀκτὲς. Ἀλλὰ δὲν φαίνονταν, παρὰ μόνον θάλασσα. Καίταξε κατόπι μπροστὰ του καὶ... ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ θρόμου.
 Μιὰ φρεγάτα μὲ ὄλα τῆς τὰ πανιά καὶ μὲ ἀγγλικὴ σημαία, ἐρχόταν κατ' ἐπάνω τους! (*)
 Σὲ λίγο, ἓνας ναύτης ἀπὸ τὴν πρῶμὴ τοὺς ἐβίναξε νὰ σταθοῦν καὶ μιὰ βάρκα ἀμολύθηκε γιὰ νὰ τοὺς πιάσῃ.
 Κάθε ἀντίστασις ἦταν περιττὴ. Κι' ἔβαν ἡ βάρκα ἐπλησίασε τὴ δική τους, σάπια-

—Στάσου λοιπὸν νὰ κούσης πρῶτα, βλάκα!.. (Σελ. 298, σ. γ.)

σαν, ἀποφασισμένοι νὰ μὴ ἀπογηθῶσιν σὲ καμίμα ἐρώτησι.
 Ἀλλὰ ἡ πορτοκαλλία στολή, τοὺς μὲ τὰ πελώρια γράμματα στὸ στήθος Γ. Ο., διακριτικὰ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς ἐπρόδωσε ἀμέσως. Κι' ὅταν ὁ κυβερνήτης τῆς φρεγάτας, ποῦ ὠδηγήθηκαὶν αὐτὸν εἰς τὸν ἄνδρα, τοὺς ρώτησε: — Ἐδραπέτευσατε ἀπὸ τὸ Πόρτσμουθ; — Ἐνα δάκρυ ἀνέβηκε στὰ μάτια τοῦ Γιάννη Καρδινιᾶ κι' ὁ βαθύτερος πόνος ζωγραφίσθηκε στὸ χλωμὸ πρόσωπό του. Γιατί ἔκανε κάθε ἐλπίδα νὰ ξαναἰδῇ τὴν πατρίδα του, — καὶ μόνῃ ἡ ἐλπίδα αὐτὴ τὸν κρατοῦσε ὡς τώρα στὰ πόδια του.

Ὁ πόνος τοῦ μικροῦ λοχία αἰκίνησε, φαίνεται, τὸν ἀγγλο ἀξιωματικόν. Ἡ φωνὴ του μαλάκωσε, τὸ κοκκινωπὸ του πρόσωπο φωτίσθηκε ἀπὸ ἐνα χαμόγελο καὶ, γυρίζοντας στὸν ἀξιωματικὸν ποῦ τοῦ εἶχε φέρει τοὺς δύο αἰχμαλώτους, εἶπε:

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 289.

—Σμίο, δώστε τους να βάλουν ζεστά μάλλινα ρούχα και να πουν ένα ταίι. Κι' άρα συνέλθουν, ρωτήστε τους αν θέλουν να τους βγάλω έξω.

Ο Άραδελ δεν έπίστευε ταυτιά του. Καί σήκωσε μάτια γεμάτα άπορία στον κυβερνήτη.

—Σας φαίνεται παράξενο; του είπε τότε αυτός. Υπάρχει Θεός και για σας και δοξάστε τον όπως πρέπει. Η ειρήνη έκλεισε με την Γαλλία στην Άμενή πρό τριών ημερών. Είθε ελεύθεροι!

Σε μία στιγμή, οι δυο φίλοι ξέχασαν τα βάσανα τριών ολοκληρών έτών. Έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου κι' άπο τη μεγάλη τους χαρά έλεγαν λόγια άσυνάρτητα κι' έκλαιγαν σαν παιδιά.

Κι' είπε ο Άραδελ, άμα μπόρεσε να μιλήσει:

—Είδες, Γιαννάκη μου, το θαύμα της Παναγίας;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Όπου η Άλφα γίνεται κυρία Καρδινία. Μία βάρκα της άγγλικής φρεγάδας άποβίβασε τον Γιάννη και τον Άραδελ στο Ναύσταθμο του Χερπούργου.

Τους δέχθηκαν με άνοιχτες άγκάλες. Γιατί ήταν οι πρώτοι άιχμάλωτοι που γύριζαν, μετά την ειρήνη, στη Γαλλία.

Όταν μπρόστα στο λιμανάρι, διηγήθηκαν τις περιπέτειές τους, ο οικτος αυτού του αξιοματικώ έγινε ειλκιρινής θαυμασιός. Κι' έπρόταξε εύθύς να τους περιποιηθούν, να τους δώσουν στολάς του βαθμού τους και να τους βρούν κατάλυμα στην πόλη.

Την άλλη μέρα, πήραν φύλλο πορείας. Ο Άραδελ θα τραβούσε για το Ουαί, νανάφη ένα κερλ στην Παναγία. —το είχε, έλάπατε, τάμα, —κι' ο Γιάννης για το Παρίσι, όπου τον περίμεναν οι δικαί του έλοι, μαζί με τον Ζακ Μπαγύ.

Ναι, χωρίς άκόμη να το ξέρη ο Γιάννης, —γιατί πώς ήταν δυνατό να το μάθη στον Πρωτέα; —ο πατέρας της Άλφας είχε γυρίσει άπό τη Βομβάη κι' ο Μπέλ-Ρός τον είχε συχωρέσει. Έτσι όλη η οικογένεια ήταν τώρα άνωμένη. Δεν έλειπε παρά ο Γιάννης.

Άλλά να που κι' αυτός έτρεχε τώρα έλοταχώς, με ταχυδρομική άμαξα, προς το πολυπόθητο Παρίσι.

Έφθασε ένα βράδυ του Δεκέμβρη, ένφ το χιόνι έπεφτε πυκνό. Κι' άπό το σταθμό των Δευφορείων, ξεκίνησε κεζός για την όδον Υόεττ, που ήταν εκεί κοντά.

Στο δρόμο συλλογίζονταν:

«Θα τους βρω άραγε όλους ζωντανούς;» Καί μία λύπη, μία άγωνία, ένας φόβος μεγάλος έσφιγγε την ψυχή του.

Τον έδιωχνε όμως με τη σκέψη:

«Είμαι άνόητος!... Γιατί να βάζω με το γού μου το κακό;... Ζώ έγώ ύστερ' άπό τόσα που τράβηξα. Καί δεν θα ζούν

έκείνοι που όλον αυτό τον καιρό έμειναν στο Παρίσι, στο σπίτι τους;...»

Σε λίγο όμως τού ήλθε άλλος φόβος: «Δεν με περιμένουν, συλλογίστηκε. Κι' αν η Λιζούλα με ίδη άξαφνα, μπορεί να πάθω. Πώς να κάμω να την προειδοποιήσω;...»

Περπατώντας τώρα σιγά, μπήκε στην όδον Υόεττ. Άλλά λίγο έλειψε να λιγοθυμήσει, όταν είδε ότι το μαγαζί του Σανσονώ δεν υπήρχε πιά εκεί! Το σπίτι ήταν το ίδιο, έλειπε όμως ο χρυσός θυρεός της έπιγραφής καθώς και το στεφάνι με τα κεριά, που κρεμόταν άπέξω για ρεκλάμα. Καί στην πρόσψη του ίσογειού ήταν τώρα ένας ώραλος, κανονικός έυλότυχος, με μεγάλη παραθύρα, που είχαν μικρά-μικρά τζάμια σε πλαίσια μολυβένια.

Ο Γιάννης έπλησίασε άκόμη και, στο φως ενός φαναριού, μπόρεσε να διαβάσει μίαν άλλη έπιγραφή, που έλεγε:

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΩΝ ΣΑΝΣΟΝΩ

Αποικιακά.—Καφές των Γ'δ'οιών

«Θέ μου! ψιθύρισε χλωμός. Δεν θάναί πιά εδώ!... Θέ μου!...»

Άλλά γρήγορα συνέηλθε.

«Μπαί! είπε, θα μάθω!»

Και νικώντας τη συγκίνησή του, έπλησίασε ένα παράθυρο κι' έκοίταζε μέσα... «Ω, χαρά! ω, μεγάλη άπερίγραπτη χαρά!

Μέσα στη σάλα εκείνη, φωτισμένη άπό μία μεγάλη λάμπα, ο Γιάννης είδε την Κατερίνα και τη Λιζούλα!...

«Τι άμορφη που έγινε!» ήταν η πρώτη του σκέψη.

Πραγματικώς; η πρόην καντινιέρα του Ένάτου ήταν σχεδόν η ίδια; ή κόρη της όμως είχε άλλαξει πολύ.

Ήταν τώρα ένα κορίτσι είκοσι χρονών, ψηλό, κομψό, μ'ένα μακρύ φουστάνι «άλα Ζοζελίν», και με μία πλατείά μεταξωτή κορδέλα στη λεπτή της μέση.

Το φως της λάμπας έπεφτε στ' ώρατο της κεφαί με τις χαριτωμένες μπούκλες, και στο άγαθο πάντα, το παιδιάτικο πρόσωπό της, που τώρα όμως είχε μία έιφραση πιο σοβαρή, που της πήγαινε θαυμασία.

Τη στιγμή εκείνη έργαζόταν με τη μητέρα της. Καθισμένη μπρόστα 'ς ένα γραφετό, σκυμμένη 'ς ένα χονδρό βιβλίο με πέτσινηράχη και μεταλλινές γωνιές, έγραφε ό,τι της υπαγόρευε η Κατερίνα. Καί στο βάθος του μαγαζιού, που ήταν τώρα γεμάτο δέματα, κιβώτια και βαρελάκια, ένας ψηλός νέος καμμιά είκοσιάρια χρονών, κοκκινομάλλης, με σταχτιά ποδιά, άράδαζε δέματα και φώναζε όνόματα κι' αριθμούς.

Ο Γιάννης έκοίταζε κρατώντας και την άναπνοή του, χωρίς να τον μέλη για το βορριά που τούφερνε καταμούντρα το χιόνι.

Η εξέλεξη των έμπορευμάτων τελείωσε σε λίγο κι' ο Γιάννης άκούσε την

Κατερίνα να λέη στον ψηλό υπάλληλο: —Γκριμπαλέ! να φροντίσεις για την άκαστόλη και να πιάς ο ίδιος, άμεσα, τον καφέ στο Κεραμεικό. Ο άνθρωπος που άρχιμάγειρο του Πρώτου Υπάτου!

—Μάλιστα, κυρία.

—Κοίταζε να μη σταματήσει στο δρόμο και να μη μιλήσει σε κανένα. Παντού τώρα υπάρχουν κατάσκοποι.

—Έννοια σας, κυρία.

Κι' ένφ ο Γκριμπαλέ έτοιμαζόταν να φύγη, η Κατερίνα κι' η Άλφα μπήκαν στο παραμάγαζο.

—Αυτός ο κοκκινομάλλης θα μου τις προειδοποιήσει, σκεφθηκε ο Γιάννης.

Κι' άπομακρύνθηκε λίγα βήματα, χώνηκε στο κούφωμα μιάς πόρτας και περίμενε.

Σε λίγο βγήκε ο υπάλληλος με το δέμα του καφέ κρεμασμένο άπό τον ώμο του με λουρί, και στάθηκε για νανοίξη μία παράξενη όμπρέλλα, κόκκινη και πελώρια. Έπειτα ξεκίνησε στο χιόνι.

Άλλά μόλις έκαμε δέκα βήματα, έτρεξε ο Γιάννης και τον τσάκωσε άπό το χέρι.

—Καλησπέρα, Γκριμπαλέ! του είπε. —Μπαί! άπόρησε ο υπάλληλος. Πώς με γνωρίζετε σεις;

—Τι σε μέλει! Σε γνωρίζω. Καί μάλιστα θα σε παρακαλέσω να μου κάνης μία χάρη.

«Χμ! κατάσκοπος θα είναι, μετεμριμένος σε λοχία των γρεναδιέρων!» συλλογίστηκε ο Γκριμπαλέ, που θυμόταν τις συστάσεις της κυρίας του.

Κι' έκαμε να φύγη. Άλλά ο Γιάννης τον έμπόδισε.

Τον έπιασε τότε ένας φόβος παράλογος, πανικός. Καί κώθιλε στα πόδια, για να γυρίση στο μαγαζί.

Θυμωμένος ο Γιάννης, τον έτρασε άπέξω άπό την πόρτα, τον άρπαξε άπό τη γραβάτα και τού φώναζε:

—Στάσου λοιπόν νάκούσης πρώτα, βλάκα!

Μά που να σταθή πιά ο Γκριμπαλέ! Τραβήχθηκε, αντίστάθηκε, άφησε τη γραβάτα του στα χέρια του Γιάννη και ξεκλώθηκε άνάσκελα στο χιόνι, άπάνω στην όμπρέλλα που την έσπασε. Σ' όλο αυτό το διάστημα ξεφώνιζε σε δαιμονιμένος:

—Βοήθεια!.. Βοήθεια!..

Ευτυχώς ο δρόμος ήταν έρημος. Κι' οι περίοικοι, ειρηνικοί νοικοκυραίοι, φοβισμένοι την παραχώδη εκείνη έποχή, δεν έβγαίαν εύκολα έξω όταν άκουγαν φωνές...

Μόνο η πόρτα του μαγαζιού άνοιξε διάπλατα και παρο σιάσθηκε η Άλφα!

Ο Γιάννης ώρμησε τότε 'ς αυτή. Τον έγνώρισε άμεσα. Έγεινε χλωμή. Καί βάζοντας τα δύο της χέρια στην καρδιά της, έφώναζε:

—Αυτός είναι!.. Ο Γιάννης!..

Κι' άπό τη μεγάλη της χαρά, έπεσε λιπόθυμη. Άλλά στην άγκαλιά του Γιάννη, που τη σήκωσε σαν πουπούλα και την έμπασε στο παραμάγαζο, ένφ ο Γκριμπαλέ, σατισμένος άκόμη, μάζεψε τα συντρίμια της όμπρέλλας του και τους άκολούθησε.

Σας άφίνο να φαντασθήτε, παιδιά μου, τη σκηνή που άκολούθησε στο παραμάγαζο, όταν η Κατερίνα κι' η Κυρά-Σανσονώ είδαν κι' έγνώρισαν τον Γιάννη! Τι κατάπληξη στην άρχη, τι δάκρυα χαράς κατόπι!

Κι' αυτός άκόμη ο Γκριμπαλέ, που είχε άκούσει πολλές φορές να μιλούν για τον Γιάννη, έκλαιγε τώρα με κομικούς μορφασμούς κι' έλεγε:

—Τι κουτός να μ'ην τον γνωρίσω! Βωδι, καλέ, είμαι έγώ, βωδι!

—Μά πώς μπόρεσες να τον γνωρίσης, του είπε η Λιζούλα, άφού δεν τον είχες ίδη ποτέ;

—Άδιόφορο! έπρεπε να τον καταλάβω!

Σε λίγο κτύπησε το κουδούνι της πόρτας και μπήκαν στο σπίτι ο Μπέλ-Ρός με το γαμπρό του, τον Ζακ Μπαγύ.

Άλλες σκηνές πάλι!

Ο γίγαντας λίγο έλειψε να λιγοθυμήσει κι' αυτός. Κρατήθηκε όμως σαν στρατιώτης που ήταν κι' άρχισε να λέη τα δικά του:

—Α, μ' αυτό είναι το υπερθετικό των υπερθετικών!.. Άκούς εκεί, καλέ! Νάρθη αυτόπρδούκος, σώς, άκέραιος και άδολής! Έλα να σε μιλήσω, μικρέ!

Για τον γίγαντα, βλέπετε, ο Γιάννης ήταν πάντα «μικρός».

Τον άγκάλιασε με το ένα του χέρι, —γιατί το άλλο ο Μπέλ-Ρός το είχε άφήσει στην Άγγυπο, —τον έσφιξε στο πλώριο στήθος του κι' άρχισε να τον φιλά, ένφ τα δάκρυα έτρεγαν ποτάμι άπάνω στις ούλες τού προσώπου του. Καί δεν έπαυε να λέη:

—Είμαι υπερθετικό!..

Άφού πέρασε η μεγάλη συγκίνηση κι' έτελείωσαν οι σκηνές, έκάθησαν στο τραπέζι.

Τότε ο Γιάννης διηγήθηκε τα έπεισάδια της μακρινής του άιχμαλωσίας κι' έπειτα άρχισε να ρωτά.

Έτσι έμαθε πώς ο Σανσονώ είχε πεθάνει τον περασμένο χρόνο και πώς τού άφησε όλη του την περιουσία, με την υποχρέωση μόνο να δίνη στη χήρα του ένα ποσό κάθε χρόνο για τη συντήρησή της.

Κι' ο Γιάννης τον έκλαψε τον πάλιο του άφεντικό.

Έμαθε κατόπι πώς ο Ζακ Μπαγύ είχε γυρίσει στη Γαλλία πρό έξη μηνών και πώς άμ σως παρουσιάσθηκε στον Πρωτο Υπάτο, που τού ύποσχέθηκε πρόθυμα να ζητήσει την άντάλλαγή.

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά το Γαλλικό τού λοχαγού Danrit]

PASTORAL-B'

Ήρωμο σαββατοβράδυ το θυμιάτο καπνίζει εθλαστικά στο άρμαρι, κι' ή γοιά σκυφτή μπόρς στο άσπιστο κογιήλι, μουρμουρίζει σής Παναγίας τη Χάρη...

Τρίζουν οι άργες περπατησιές στις έσημες τις στρώτες, που ο αντίλαλος σωπαίνει άπ' τα θαμά τα δρώματα, ξεωμάχοι, ξευγολάτες, γυριόνα άποστειμένοι.

Κι' άσάλευτη ή κοιτάμενη που άργομοσέ άγελάδα, —πιδ μαύρη, όσο νυχτώνει, —τή νύσταγμένη, μες στα ύγρα της μάτια, τρυφεράδα άπάγω τους στηλώνει.

Οι ήρωιοι άξάνουν, ύστερα άρουθούν και πάνε... Οι κάμπο κοιμίζονται άπ' τ' άγέρι, καθώς στον άτρεμο ουρανό γελάει και κρεμολάμπει ένα γαλάζιο άστέρη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΖΩΗΣ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ

Του άεραφού μου Κωστήρη

Νύχτα. Κοντεύουν μεσάνυχτα. Κλείνω το βιβλίο και τρέπω με το χέρι τα μάτια μου. Κουράστικα πιά. Άρκετά. Άνοιγω το παράθυρο. Ο άέρας της νύχτας, ο δροσερός, μυρωμένος άέρας της άτάραχτης, άνοιξιάντικης νύχτας, γεμίζει το δωμάτιό μου, με γεμίζει όλοαερο άπό τους γλυκούς του μοσχοβολισμούς. Στο καθαρό, καταγάλαζο πέλας τούρανού, τυλιγμένο σε όλοασπρα σύνεφα, το φεγγάρι ταξειδεύει σιωπηλά τα σβυσμένος αντίλαλος μιάς μακρινής, κοιμισμένης ζωής.

Άπέναντί μου οι σκιές των γειτονικών σπιτιών μακραίνουν. Ο κισσός σά να έχη σκαλιστή μυθικά πουλιά, άγνωστα όνόματά, άκατανήτα σύμβολα στον χάρζο τοίχο τού άντικυνου σπιτιού. Η άνθισμένη ροδιά, ή μικρούλα ροδιά μας με τα κόκκινα άνθη, μόλις που σαλεύει κινήμενη άπό την αύρα τη βραδινή.

Άδιόρατη σχεδόν και λεπτή ή σκιά της σκουραίνει τις πλάκες της αύλης, τις άσπρες γυαλιστερές, καθαρότατες πλάκες της αύλης. Δίπλα της ένα φύλο έψηρό, κάποιο κούτσουρο. Άχ πώς κατόντησε ή νεραντζούλα μας! Κι' έμεις καρτερούσαμε να φτιάσουμε γλυκό με τα νεραντζία της, πριν τη καταστρέψη ο βορριάς κάποιο βράδυ. Πάρα-πέρα ήτανε κάποτε ή γαζία μας, μ' ά λεπτή, λιγερή, κμή μου άπτου γαζία. Μας έμεινε μόνο ή θύμησή της. Κακή βορριά, που δεν τη λυπήθηκες και τη γαζία μας με τα κίτρινα μικρούλια λουλούδια, που μες μεθούσανε κάθε στιγμή με τη γλυκειά, γοητευτική μυρωδιά τους. Σωρούς τ' άνθιακά τα μαζεύαμε και τάπιθώναμε στο σανιδάκι

του χαγιατού, κατόπι τα δέναμε σε μικρά, σείμα μπουκέτα με τα πράσινα, μικροσκοπικά φυλλαράκια τους, και τα πέρναμε μαζί μας στο δρόμο, στο σχολείο, παντού. Άλλα τάρναμε στανόφυλλια, κάποια τα κλείναμε μες στα βιβλία μας. Τώρα τα βρίσκουμε πάλι, σαν ξεφυλλίζουμε τα παλιά μας βιβλία, ο άδερφος μου κι' έγώ, και κοιταζόμαστε λυπημένοι, με τα μάτια ύγρα. Γιατί την άγαπούσαμε πολύ τη γαζία μας.

Μιά σκιά σκαρφλώνει στα κεραμίδια του διπλανού μας σπιτιού.

Κοιτάζω καλύτερα: το Μαυράκι. Νύχτα γυρίζει το γατάκι μας νύχτα γυρίζει το Μαυράκι. Μην πήτε: γιατί έχη ο Μαυρούλης ή η Μαυρούλα; Τονόματ'ου δεν φέξαμε για να το βρούμε.

Το βλέπαμε πάντα μικρό, μικροκαμωμένο καλύτερα, παιγνιδιάρικο, κατεργάρικο, πονηρό. Κι' είναι όλομαυρο. Άσπρα μονάχα είναι τα πόδια του. Μας ήρθε στα χείλη τ'ονόμα του: Μαυράκι. Άκόμη ως σήμερα είναι πια ενός χρόνου σωστό, δεν φαίνεται ούτε ως γάτος ούτε ως γάτα. Κάτι ούδέτερο, άπροσδιόριστο. Το Μαυράκι. Μ'ένα πηδήμα να το, έσταμάτησε στο χαγιάτι, πήρε τη στάση ενός άγάλματος, έτοιμ'όπως στέκεται στα γόνατα, με το κεφάλι εμπρός. Η ουρά του κουνιέται δεξιά κι' άριστερα κι' άφίνει μία βαθειά καταμαυρή σκιά στο σανίδι. Το Μαυράκι προσαθεί να την πιάση. Το ήλιθιο, πόσες φορές έχη ως τώρα γελαστόη!

Το φεγγάρι ταξειδεύει άκόμη στον ουρανό. Δεν χαμογελάει, μορφαζει. Γύρω του πληθαίνουν τα σύννεφα σαν άσπρα ξωτικά πουλιά, περιεργα καρδία μ' άσπρα πανιά.

Στο δρόμο πέρα, κάποιος περπά και τραγουδεί. Τα πόδια του βαρβιά, σαν όπλες αλόγου, χτυπούν τα χαλίνα, τάρζου. Κουν την ιερή γαλήνη τού μεσονυχτιού. Κάποιος περπά και τραγουδεί. —Μέσα μου οι στοχαμοί, οι ιδέες, τα συναισθήματα, οι θυμίες, οι χαρές κι' οι καημοί μαλλιστραβιδούνται κι' άνακατεύονται, σε μία θλάσσα ταρταμένη, που ψαφών πάνωθε της άνεμοι. άπ' όλες τις μεριές.

Βασίλισσα στους στοχασμούς μου, μία βραδιά στην ήρεμη λιμνοθάλασσα, στίς γαλήνης κι' άπάνεμες άκρογαλιές, άντίκυρο άπ' τον τραχύ Ζυγό. Μία θύμηση: κάποια βραδιά στη λιμνοθάλασσα, μία βραδιά μακρινή περασμένη. Μία χαρά και μία λύπη: ή νοσταλγία της λιμνοθάλασσας.

Κάποιο σύννεφο κρύβει το φεγγάρι. Οι σκιές γίνονται βαθιές, σκοτεινές. Η ροδιά σά να μακραίνει μες στο σκοτάδι, μόλις που φαίνεται κολλημένη στον τοίχο τεράστιο άνθος σκαλισμένο στο κιονόκρανο κάποιου Ναού. Το γατάκι παύει πια να παίζει με τη σκιά της ουράς του. Το τραγουδι του περαστικού μόλις που άκούγεται σε φωνή μακρινή, σαν το θρόνισμα

των καλαμιών στο ποτάμι, όταν μόλις τις χαϊδεύει το μελτέμι άπαλά. Ο κισσός δεν διακρίνεται πιά. Έγιν' ένα μέτρον γκρίζο τοίχο.

Γυρλώ και κοιτώ το βιβλίο, άφιμένο στο τραπέζι παράμερα. Σί να μου γνέψη κάποιος στυγρό, σοβαρό πρόσωπο σοφού. Είναι ώρα να κοιμηθώ.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΙΛΟΔΟΣ ΒΑΤΡΑΧΟΣ

Ένας βάτραχος είπε 'ς ένα βράδι.

— Ω, τί παχύ, τί όμορφο ζωο που είσαι, τί επιβλητικό! Αν μπορούσα κι' εγώ να σ' έφτανα στο πάχος, θα ξεχώριζα ανάμεσα στους δικούς μου και θα μ' έκαναν βασιλέα τους. Τάχα αν δοκιμάσω, δεν θα το καταφέρω;

Βγήκε έξω στην άκροποταμιά κι' άρχισε να γεμίζει την κοιλιά του με άερα τόσο, που φούσκωσε σαν τουλούμι. Μα ήθελε να γίνη ακόμα πιο παχύς κι' έπαιρνε βαθιές ανάπνοες όταν, άξαφνα, θυμήθηκε το βάτραχο του πηλιοΰ καιρού που, θέλοντας να κάνει το ίδιο, έσκασε, και φοβήθηκε μη σκάση κι' αυτός. Σταμάτησε λοιπόν το φούσκωμα κι' είπε με άνακούφηση:

— Έ, φυσικά, δεν μόρεσα να γίνω βράδι· μα τί σημαίνει; έγινα ό πιο χοντρός απ' όλους τους βατράχους του τόπου μου κι' αυτό φτάνει για να τους επιβληθώ.

(Από τους «Μύθους» του ΤRILUSSA)

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΜΑΝ

(Πρόβλημα)

Ο μανδαρινός Κλάους (Claws) διηγείται, ότι κατά την επίσκεψίν του εις τον μεγάλο ναόν της Βεναρέσης, κάτω από τον θόλον, ό άπιστος δείχνει το κέντρον του κόσμου, εις δε τρεις άδαμαντινας βελόνας, σπριγιμένες επί όρειχαλκίνης πλακός.

Είς μίαν των βελονών τούτων, ό Θεός, κατά την δοξασίαν των εκεί μοναχών, όταν έγενεν ό κόσμος, διεπέρασε έξη-κοντα τέσσαρας δίσκους από καθαρόν χρυσόν ούτως, ώστε ή διάμετρος των να βάλνη έλαττωμένη εκ των κάτω προς τα άνω. Αύτός είναι ό ισρός πυργός του Βράχμαν.

Ήμεραν και νύκτα οι Ιερείς του ναοΰ διαδέχονται άλλήλους επί των βαθμιδών του βωμού, άσכולόμενοι να μεταφέρουν τον πυργόν από την πρώτην άδαμαντινήν βελονήν εις την τρίτην, άλλ' ούτως ώστε να μιν επιθέτουν δίσκον με μεγαλύτεραν διάμετρον επί άλλου με μικρότεραν, και μεταχειριζόμενοι μόνον τας τρεις βελόνας.

Όταν τούτο κατορθωθή, θα είναι, όπως εκεί νομίζουν, το τέλος του κόσμου.

Είς πόσον χρόνον λοιπόν θα κατορθωθή, εάν διά την μεταφοράν ενόςτου δίσκου απαιτείται εν δευτερόλεπτον;

ΜΙΧΑΗΛ Α. ΜΩΡΑΤΤΗΣ

Σημ. τ. Διαπλάσις:— Η λύσις του προβλήματος τούτου Προβλήματος θα δημοσιευθή εις το προσεχές, δια να δοκιμάσουν όλίγον οι φίλοι μας, χρόν διασπάσει, να την εβρουν μόνοι των. Αλλά δεν χρειάζεται να την στείλουν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΝΕΑ ΤΑΛΑΝΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΛΕΙΠΕΙ κανείς στους αθηναϊκούς δρόμους, αυτές τις ήμέρες, κάτι μεγάλες ρεκλάμες που γράφουν: «Κάθε βράδυ, εις τα Διονύσια, ΜΙΡΑΝΤΑ και ΑΛΙΚΗ, με τρία μονόπρακτα.» Η Μιράντα κι' η Αλίκη είναι οι δυο κόρες της Κυβέλης, και πραγματικώς κάθε βράδυ, δυο εβδομάδες τώρα, στα Διονύσια, που είναι θέατρο δικό τους, παίζουν τρία ώρατα μονόπρακτα και χειροκροτούνται πολύ. Γιατί κι' οι δυο αδελφές, αν και τόσο νέες, — δεκαπέντε και δεκαεπτάων μόλις χρονών, — δείχνουν ένα έκτακτο θεατρικό ταλάντο. Έκληρονόμησαν, φαίνεται, το μητρικό. Και μία μέρα, αν μείνουν στο θέατρο, — στο θέατρό τους, — αυτές θα διαδεχθούν την έξοχη Κυβέλη, τη μεγάλη καλλιτέχνητα.

Η Μιράντα είναι ένα πολύ ώρατο κορίτσι, με λαχρυνόδο, ψηλό, εύσωμο, με θαυμάσια μαύρα μάτια, μ' ευγενική φυσιογνωμία και πολύ γλυκειά φωνή. Παίζει σεμνά, τρυφερά, παθητικά, με πολλή χάρη και με πολύ αίσθημα. Στην «Κόρη του Ίερθίαν» — ένα μονόπρακτο δραματάκι, που το πρωτόπαίξε ή μητέρα της όταν είχε σχεδόν την ηλικία της κόρης της, — ή Μιράντα ξεδιπλώνει όλα της τα χαρίσματα. Μα και στα άλλα ένεϊνο μονόπρακτα, «Τριαντάφυλλα όλο το χρόνο», οά νέα καλόγηρα, είναι αληθινά χαριτωμένη.

Η Αλίκη, ή μικρότερη, είναι άλλος τύπος ώρατου κοριτσιού. Γαλανή, λεπτή, ζωηρή, εύλυγη, μ' έξυπνότητα φυσιογνωμία και με δυνατή φωνή, που στους χαμηλούς μάλιστα τόνους είναι απαραλλάκτη με της μητέρας της. Παίζει το «Κοριτσάκι», μια νόστιμη κωμωδία, από το παλιό κι' αυτή δραματολόγιο της Κυβέλης. Και δεν μόρετε να φαντασθίτε με τί ζωηρότητα, με τί μ' π' ρ' ο, κάνει τη μικρή ηρωίδα! Ο κόσμος ξεκαρδίζεται από τα γέλια. Έπίσης και στα «Τριαντάφυλλα», που κάνει με άριστοκρατίσσια δεσποινιούλα δεκαπέντε χρονών, μαζί με την αδελφή της, συγκινεί πολύ.

Το ταλάντο λοιπόν των νεαρών θυγατέρων της Κυβέλης είναι άναμφισβήτητο. Το βλέπει κάθε βράδυ ό κόσμος και το χειροκροτεί με χαρά και μ' ένθουσιασμό. Κι' άγρυνάί άπάνω 'ς αυτό όλη ή στοργή της μητέρας, που τόδηγεί, το μορφώνει, το διαπλάττει, το διδάσκει. Ευτυχισμένα, αληθεία, κορίτσια να έχουν τέτοιο ταλάντο και τέτοια διασκέλιση! Αλλά εκείνο που κάνει τη μεγαλύτερη εντύπωση, είναι ό έζλος που έχουν κι' οι δυο, ή επιμέλεια

κι' ό πόθος ναφωσιωθούν στην τέχνη. Τρέλαινούνται να παίξουν. Κι' αν δεν είχα τα μαθήματά τους, — γιατί είναι μαθήτριες ακόμα κι' οι δυο, — θάταν όλοπρόθυμες να παίξουν από τώρα όλοχρονικώς χωρίς διακοπή, σαν αληθινές θεατρίνες.

Πρέπει να σημειώσετε, πως τα κορίτσια της Κυβέλης ανατρέφονται άριστοκρατικά, πως ή μητέρα τους κι' ό πατέρας τους έχουν εκατομμύρια, μέγαρα, βίλλες, αυτοκίνητα. Επομένως μόροψαν κι' αυτά να μιν έχουν άλλο δειρο, άλλο ιδανικό, παρά να γίνουν δεσποινίδες κι' άργότερα κυρίες του μεγάλου κόσμου. Θα πήτε: έμοιασαν της μητέρας τους. Ναι, μα όταν ή Κυβέλη, κοριτσάκι τότε, έλεγε στο «Κοριτσάκι», την κωμωδία που παίζει σήμερα ή Αλίκη: «ή προίκα μου είναι ένα εκατομμύριο ή ό κόσμος χαμογελούσε, γιατί ήξερε πως ή μικρούλα εκείνη πρωτόγαλτη θεατρίνα δεν είχε παρά το μισθό που της έδινε ή «Νέα Σικηνή». Κατόπι, με τη μεγάλη της τέχνη, έπλούτησε όπως της αξίζει. Ένώ σήμερα, όταν ή Αλίκη λέγει το ίδιο: «ή προίκα μου είναι ένα εκατομμύριο, ό κόσμος χαμογελά άλλοιωτικά, γιατί έξερει πως άπάνω — κάτω τόση είναι... Για να βάλη λοιπόν ένα τόσο πλούσιο κι' εύτυχημένο κορίτσι να γίνη θεατρίνα, θα πή πως άγαπά ή Τέχνη αληθινά. Κι' αυτό είναι έκτακτο φαινόμενο για την Ελλάδα, όπου τα κορίτσια, και φτωχοκόριτσα, γεμάτα προλήψεις, το θεωρούν ξεπεσμό τους να μόρουν στο θέατρο, και τα λίγα που το ποθούν, όταν τύχη να έχουν μυαλό και ταλάντο, βρίσκουν τόση αντίσταση από τους συγγενείς τους. Άλλού όμως, και προγηγέσσεσς ακόμα άφίγουν πρόθυμα όλα τους τα καλά να ναφωσιωθούν στην Τέχνη. Τόσο μεγάλη είναι ή έλξη της και τόσο δυνατή ή γοητεία της, γι' ανθρώπους που γεννιούνται για να αισθάνονται αυτά τα πράγματα και να έννοούν. Φαίνεται λοιπόν πως οι θυγατέρες της Κυβέλης είναι, σαν τη μητέρα τους, από τους άνωτερους αυτούς ανθρώπους. Και τις φέρνω σαν παράδειγμα πολύ σπάνιο στην Ελλάδα.

Υπάρχει ένα χαριτωμένο και φημισμένο γαλλικό μυθιστόρημα, που το έγραψε πρό έτών μία γυναίκα, ή Ζαν ντε-λα-Μπρέτ, με τον τίτλο: «Ο Θείος μου κι' ό Παπός μου» («Mon oncle et mon curé»). Το μυθιστόρημα αυτό έχει μία μικρή ηρωίδα, την Ρένα ντε-Λαβάλ, ένα κορίτσι με πολύ ιδιόρρυθμο χαρακτήρα και με πολύ περίεργες περιπέτειες. Το διάβασα πέρου και θυμήθηκα την Αλίκη, που την είχα ήδη πάλι να παίζη 'ς ένα έργο. Γι' ώρατα που θα έπαιζε τη Ρένα, αν πδ μυθιστόρημα της Ζαν ντε-Λα-Μπρέτ ήταν έργο θεατρικό! Και σκέφθηνα να το κάμω εγώ, να το διασκευάσω σε μία τετράπρακτη κωμωδία για τη μικρή

Αλίκη, όπως θα κάναμε άλλοτε για τη μητέρα της. Έτσι έγινε ή «Έξαδέλφη μου», το νέο μου έργο, που θα παιχθή την προσεχή εβδομάδα στα Διονύσια. Έχω την ιδέα πως θα επιτύχη πολύ. Και σ'ς συνιστώ να πάτε, όσοι μόρετε, να το ίδίτε, για να θαυμάσετε τη νέα θεατρίνούλα 'ς ένα μεγάλο κι' όμορφο ρόλο, και για να γνωρίσετε το παρεξο αυτό κορίτσι, τη Ρένα ντε-Λαβάλ, που θα σ'ς κάμη να σκεφθίτε πολλά πράγματα. Γιατί' έν ένα κορίτσι που σκέπτεται τότ'διο, κι' άγαπά να συζητή και να βγάξη συμπεράσματα. Αλλά μόνο με τη φυσική του εύθυκρία, χωρίς να έξερη καθόλου τον κόσμο, γιατί είναι άναθρεμμένο σε μία έρημη έξοχη. Έτσι συχνά πέρτει έξω. Και κάθε φορά το πέσιμό της είναι τόσο κωμικό, όσο και διδακτικό. Έννοείσαι πως ή «Έξαδέλφη μου» είναι έργο για τον καθένα. Και τα παιδιά, όσα πηγαίνουν στο θέατρο, μόρουν να το ίδούν.

Έγώ το αναιθίζω με συγκίνηση ξεχωριστή. Γιατί με ξεναφέρνει στον εύτυχημένο καιρό που τα κορίτσια των έργων μου τα έκανε, με τόσο θριαμβευτική επιτυχία, ή Κυβέλη. Σ' αυτή χρωστώ μία «Φωτεινή Σάντρη», μία «Μονάρεθη», έναν «Πειρατικό», μία «Ραχήλ». Σήμερα δημιουργεί ένα ρόλο μου ή κόρη της. Μόρεει να μη με συγκινή αυτό, όσο και την ιδέα τη μητέρα της.

Σ'ς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ' (Συνέχεια)

Την έρώτηση αυτή την έκανε ό Τζών Μπλόκ, που είχε μαντέψει τη σκέψη του πλοίαρχου.

— Πολύ το φοβούμαι, άποκρίθηκε ό κ. Ούόλστων.

— Τότε, είπε ό πλοίαρχος, από άγνοια, μόρεει να κάμουν κκιμιά άνοησία και να κινιναξούν την κατοικία...

— Μαζί μ' αυτούς τους ίδιους! φώναξε ό Τζάκ. Μακάρι να γινόταν αυτό. Θα χάναμε το Φελσενχάιμ, μα θα γλυτώναμε από τους άγρίους. Γιατί όσοι θάμναν ζωοντανοί μετά την έκρηξη, θάφευαν, μού φαίνεται, χωρίς σκοπό να ξεναγυρίσουν!

Έτσι βέβαια θα γινόταν. Ήταν κι' αυτό μία λύση. Έπρεπε όμως να την επιθυμούσιν, έστω και για ναπαλλάχθη ή Νέα Έλβετία από τους έπίδρομείς.

Άσπραν τον Τζών Μπλόκ να φυλάη στο πυροβολείο κι' οι άλλοι κατέδησαν στην άποθήκη.

Έκει έγεμμάτισαν όλοι μαζί. «Ω, πόση θάταν ή χαρά τους, αν το γεύμα αυτό μόροψε να γίνη στη μεγάλη σάλα του Φελσενχάιμ!

Περιστό να περιγράψουμε τη μονοτονία

των ακόλουθων ήμερών, 25, 26, 27 και 28 του Γενάρη. Δεν έφεραν καμμία μεταβολή στην κατάσταση. Έκτος από την επίβλεψη του νησιού, δεν ήξεραν πως να πιασχολούν τις άτελειωτές ώρες. Α, τι διαφορά θα ήταν και σε τί εύτυχία θα ζούσε τώρα ή μικρή άποικία, αν ό Ήλφιας δεν άναγκαζόταν να μείνη στο Καπτάουν για να επισκευασθή, — γιατί αυτό άνάγκασε τους έπιβάτες του να ρύγουν με το Φλάγκ... Από δυο ήμερες τώρα συγγενείς και φίλοι θα ήταν μαζεμένοι στο Φελσενχάιμ. Κι' αφού έγενε πιά ό γάμος του Φρίτε και της Τζέννυ, θα γινόταν ίσως κι' ό γάμος του Έρνέστου και της Άννας, που θα τον εύλογάσε ό ερη-

τών Μπλόκ προπάντων, που διατηρούσε όλη του τη φαιδρότητα κι' όλο του το χιούμορ. Έκταν μακρινούς περιπάτους στις φυτείες. Επιτηρούσαν τον όρμο της Σιωτήρας, αν και δεν είχαν φόβο έπίδρομής από πύργους όσο ήταν ήμέρα. Τη νύκτα όμως οι φόβοι ξεναγυρίζαν, με την πρόβλεψη μιας έφοδου, που μόροψε να επιτύχη για την υπεροχή του αριθμού.

Γι' αυτό, ενώ οι γυναίκες κοιμόνταν, όχι βέβαια και τόσο ήσυχα, στο ένα διαμέρισμα της άποθήκης, οι άνδρες έκαναν περιπολίες σ' όλη την παραλία, έτοιμοι να συγκεντρωθούν στο βουνάλακι του πυροβολείου, αν έβλεπαν τους έπίδρομείς να πλησιάζουν το νησάκι.

Στις 29 του Γενάρη, ως το μεσημέρι δεν συνέβη πάλι τίποτα. Ο ήλιος είχε ανατείλει σε όριζοντα καθαρό από άτμούς. Η ήμέρα θάταν ζεστή κι' ήταν ζήτημα αν ή άδύνατη θαλασσία αύρα θα κρατούσε ως το βράδυ.

Αφού έφαγαν το μεσημέρι, ό Χάρρυ Γκούλδ κι' ό Τζάκ βγήκαν από την άποθήκη και πήγαν να αντικαταστήσουν τον Έρνέστο και τον κ. Ούόλστων που φύλαγαν στο πυροβολείο.

Αυτοί οι δυο έτοιμάζονταν να καταιβούν, όταν ό πλοίαρχος Γκούλδ τους έσταμάτησε και τους είπε:

— Βλέπω σήμερα πολλές πύργους από στόμιο του ρέμματος των Τσακαλιών. Τι σκοπεύουν να κάμουν;

— Θα πάνε ίσως να ψαρέψουν, όπως το κάνουν καθέμερα, άποκρίθηκε ό Έρνέστος. Και μη φοβάστε, θα περάσουν πολύ μακριά από τα κανόνια μας.

Ο Τζάκ πήρε το τηλεσκόπιο και κοίταξε κατά τον όρμό.

— Μα σήμερα, είπε, οι κίρρονες είναι πολλές... Βλέπω πέντε... έξη... εννιά... Νά κι' άλλες δυο που βγαίνουν από το ποτάμι... έγερκα... δώδεκα... Περτέργο! όλος ό στόλος θα πάη στο φάρμα;

— Καλέ, μην έχουν σκοπό να μ'ς επιτεθούν; είπε ό κ. Ούόλστων. κιαλέρο... τας κι' αυτός τις πύργους.

— Μόρεει!... άποκρίθηκε ό Έρνέστος. Δεν είναι δύσκολο...

— Άς έχουμε λοιπόν το νού μας κι' άς είδοποιήσουμε τους συντρόφους μας, είπε ό πλοίαρχος Γκούλδ.

— Άς ιδούμε πρώτα κατά πού θα διευθυνθούν αυτές οι πύργους, άποκρίθηκε ό κ. Ούόλστων.

— Κι' άς είμαστε έτοιμοι να ρηξομαχίσομε το κανονίδι, έπρόθεσε ό Τζάκ.

(Έπειτα συνέχεια)

«Τη νύκτα έκαναν περιπολίες...» (Σελ. 301, στ. γ.)

μέριος της άγγλικής φρεγάτας στην έκκλησία της Νέας-Έλβετίας. Άργότερα μάλιστα θα γινόταν κι' άλλη όμοια ιερορωτελεσσία, τρίτος γάμος, όταν ή Ντόλλ θα έκλεινε τα δεκαοκτώ χρόνια και θάπαιρνε τον Έρνέστο, προς μεγάλη χαρά των δυο οικογενειών, που θάποτελούσαν πιά μία... Άλλά μόροψαν να συλλογίζονται την πραγματοποίηση των ποθητών αυτών σχεδιών στη θέση που βρισκόταν ό όσος... Ήταν θέση γεμάτη κινδύνους και φόβους. Οι άγριοι που επάτησαν το νησί, τους είχαν άποκλεισμένους στο νησάκι εκείνο, που κι' αυτό μόροψε να το πατήσουν από στιγμή σε στιγμή... Καθένας ώστόσο πηλεμούσε να διώχνη την άπελεισία από την ψυχή του κι' από τους άλλους. Ο

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠ' ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

Στα μέρη που περνούσαμε μαζί, σήμερα μόνος εδίαθήκα, φίλε ξανθέ, και μ' έρωγα ό δόνος στα βάρδια μου το πιο φριχτό κι' αλόγιον χωρισμού. Κι' είπα: μη φέρνετε τα παιδιά, φτωχέ, στο γού.

Μάτια, φίλε μου χλωμέ, γύρω στο μονοπάτι, τα δένδρα, ή νεροσυρή, δια, για σένα κάτι λέγαν καλό, που δόνισαν τα φτωχικά μου φρένα, ως ότου το πορτραίτο σου όχρδ φάνη σε μέγα.

Και μ' όλη την ώσραδα σου, χαμόδυνα τραγούρα ντυθήκαν και τη θέση μου την κρατιών έπαιρα, και σύ σιμά μου άρχίγηες κείνη την Ιστορία: δια... άπατη, όνειρα, όραμα, φαντασία.

Πόσης Άνος

Ο ΑΜΑΞΑΣ

Είναι καμιά έξηνηταριά χρονών ό κύρ Μιχάλης ό άμαξάς. Με τά άταχα γκριζα μαλλιά του, τό μεσαίμενο πρόσωπό του και την κόκκινη μύτη του, ό κύρ Μιχάλης ό άμαξάς είναι ένας τύπος. Τό άλογό του δέν τό βάφτισε Φαρά ή Κίτσο, αλλά τό όνόμασε Άρτανιάν. Μεγάλη χαρά αισθάνεται όταν τό μάγες για τόν ήρωα του Δουμά - Πατέρα. Έξερει καλά τους «Τρεις Σωματοφύλακες» κι' ίσως θυμάται άκόμη και πόσους διαβίσιμους άντιήλλωζαν ό Άρτανιάν με τόν Άδω-Γι' αυτό κι' όνόμασε τό άλογό του Άρτανιάν.

Τις προάλλες ταξίδεψαμε με τό μακροκάρω καμιά είκοσιώρα πρόσωπα από την Άθήνα στη Βούλα. Στις άνηφορές ό Άρτανιάν, άν και γενναίος, σκόνησέ, γλυστερούσε, άγγομαχούσε, στεκότανε. Και μ' ό-λα ταύτα ό κύρ Μιχάλης άλλο δέν έκανε παρά νά έξυμώ ή ακατάπαυ-στα την άντοχή του Άρτανιάν. Αυτό μάς έδωσε άφορμή νά σκε-φώμε νά περιάξουμε τόν κύρ Μι-χάλη, έτσι καθώς λέμε, τό καιρία. Σε κάποια στιγμή που κίστεφε τ'ά-λογο, βρεθήκαμε δια τα παιδιά κάτω έτοιμα νά δώσουμε ένα χέρι στον καμμένο τόν Άρτανιάν. «Ω τι κακό πούγινε! Άναψε τού κύρ Μιχάλη τό φιλότιμο. Τι είκοσι παιδιόκαιδα δέν μπορεί νά σύρη ή ό Άρτανιάν! Στή θέση σας, έπρος άπάνω, δέν κάνει, δέν προσβάλλουν έτσι τόν Άρτανιάν. Τα λόγια του κύρ Μιχάλη ήσαν γεμάτα από συ-γκίνηση. Άναγκαστήκαμε νά ύπα-κούσουμε, ν' αναβούμε στο κάρο, νά πάμε πάλι στην θέση μας. Ό Άρτανιάν σάν κατι νά κατάλαβε,

συγκιέντωσε τις δυνάμεις του και άρχισε νά βαδίζη στερεά. Άμ τι, έτσι προσβάλλουν τόν Άρτανιάν, έτσι περιάζουν στο φιλότιμο, τόν κύρ Μιχάλη με τό γκριζα μαλλιά και την κόκκινη μύτη, που ξάφρει άπόξω τους «Τρεις Σωματοφύλα-κες» και ή η... για ένα φιλό-τιμο;!

Νέος Βελγαιός

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Άπό μικρό παιδί, ή τραγωδία της Πύλης τού Ρωμανού μου είχε κάνει μεγάλη έντύπωση. Άν άκού-γα καμιά φορά τόνομα τού Κων-σταντίνου, στο μυαλό μου παρου-σιαζότανε ένας καβαλάρης ζωσιμέ-νος από κλήδος Τούρκων πίσω από μία όραία μεγάλη πόρτα ό καβα-λάρης με την περικεφαλαία στο κεφάλι, τό κόκκινο μανδύλι στους ώμους και τό ένυθρό πέδιλα με τους χρυσούς άστους στα πόδια, κεντρί άδιάκοπα τους χιθρούς με τό βαμμένο στο αίμα σπαθί του. Τό άλογό του καταματωμένο και τό στόμα γυμνάτο άφρός, σηκάνεται στα πίσια του πόδια τρελλό άπ' τό πόνο. Κι' ό ατόκοράτορας κου-ρασμένος και λαβωμένος κτυπά...

Άυτή ήτανε ή εικόνα που τό μικρό μου μυαλό είχε σχηματίσει για τόν Κωνσταντίνο. Άπό τότε άκούσα πολλά γι' αυτόν μέσα κ'έξω άπ' τό σχολείο και εδίαβασα ά-κόμη περισσότερα. Και ή παρά-σταση τού Κωνσταντίνου τελειο-ποιήθηκε στο γού μου: Τόν είδα στην Πελοπόννησο με τόν άδελφό του, τόν άκολούθησα στην Πόλη στις έτοιμασίες του για την πολιορκία, τόν είδα στο παλάτι του, στην έκκλησία, στην πολεμική του σκηνή. Μά και τότε, όταν άκούσα τό όνομα: Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, προβάλλει σ' άνοι-χτά της ψυχής μου μάτια ή παλιά εικόνα της παιδικής μου φαντα-σίας. Όχι, για μέγα ό Κωνστα-ντίνος ό Παλαιολόγος δέν είναι ούτε έκείνος τού παλαιού ούτε κανένας άλλος, είναι ό Κωνστα-ντίνος της Πύλης τού Ρωμανού.

Πληγωμένος Χρυσαστός

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Προχτές πήγα στο νοσοκομείο με την Έπιτροπή που μόκαρε στους τραυματίες βιβλία.

Μπήκα σε μία μεγάλη αίθουσα γεμάτη κρεβάτια.

Παντού τραυματίες χλωμοί, λιω-καμένοι, με ζωηρό βλέμμα πο-λειμιστή!

Γιά μία στιγμή, με κτύπησε στο πρόσωπο μία δυνατή μωραδιά από φάρμακα σε λίγο όμως τη συνέθισα.

Πλησίασα κάπιο πληγωμένο και τούδωσα ένα βιβλίο.

Μιά χονρά άστραψε στα μάτια του κι' ένα γλυκό γαμόγελο απλώ-

θηκε στο χλωμό και μαραμένο άπ' τόν πυρετό χέλι του.

Έθχαριστό, μωπε σιγά με τη μισοσβυσμένη φωνή του. Δέν ξε-ρασε πόσο μέγχαρ στήσε. Δέν είναι τόσο για τό βιβλίο, παρά γιατί βλέπω πως δέν μάς ξεχνάτε και μάς που κάτι κάνετε για την Πατριδα!

«Βλέπετε—μου είπε πάλι με πό-νο, — τό πόδι μου δά μου τό κέφου. Δέν πειράζει όμως άφού είναι για την Πατριδα!»

Έρωγα με λύπη στην καρδιά, που ποτε ως τώρα δέν αισθάνθηκα...

Μικρός Τζόκευ

ΣΑ ΧΤΥΠΑ ΤΟ ΡΟΛΟΙ

Τό άρρωστό τους είχανε παιδί, Καμμέν άπ' τη ζέστη, στο κρεβ-βάτι, Και κείνου, από τό βράδυ ως τό πρωί,

Κι' άπόψε τά μεσάνυχτα, σιγά, —Τις δώδεκα σά χτύπα τό ρολοί, — Η κουκουβάγια πάνω στην έληά τό θλ-βερό της άρχίναει μωρολόι.

Φούριος

ΟΝΕΙΡΟ

Μόλις τακτοποιήθηκα στην Άθήνα, ή πρώτη μου σκέψη ήταν νά πάω στο γραφείο της άγαπη-της Διακλάσεως. Και λοιπόν, ένα ό-ραίο πρωί ξεκίνησα για καί, —Κτυ-πάω τό κουδούν, μ' άνοίγει...

ή κυρά—Μάρθα! Προχαρήκαμε λίγο μαζί σένα εύρύωρο διάδρομο, έξαφνα μου δίνει μία σκροξιά, και ό του θαύματος!—Βρίσκομαι μέσα σένα μεγάλο, άπεραντο σάλονι γε-μάτο άγόρια και κορίτσια κάθε ήλικίας και τί παρενοι!... Δια-γνώστα μου!—Και ή κ. Διαπλάσι-πού είστε;—Μέσα, γράφει την Άλ-ληλογραφία, μ' άπάντά τό «Δια-πλάσιπούλο».

Προχρόν. Καμιά δεκαριά παι-διά έχουν σχηματίσει κύκλο, γύρω σένα κορίτσι και γελοδν έσκαρι-στικώτατα. Κοιτάζω. Ό ρήτορας είναι ό «Μπούφος» που τους λέει διάφορα άστεία. Στους άκροατές διακρίνω πρώτη και καλύτερη την κ. «Γελαστή Σκανδαλιάρ» (δνομα και πρώμα) που τράβαει κρυφά τη ζακέττα τού «Βελγιω-μένου Κλαψιάρη» ό όποιος, παρά τη συνήθειά του, σήμερα γελ-άει Βλέπω άκόμα τόν «Κατα-γάρη» και την «Καταγορούλα» που σιγομιλούν χωρίς άλλο, κά-ποια καταγορούλα σχεδιάζουν. Μά τους πέρνει μωρούδια ό «Βασιλείς τού Γέλατος» και ήσυχάται.

Έξακολουθώ την περιόδετα μου: κάποιο παιδί με κόκκινα ρούχα περνάει σάν άστραπή από κοντά μου—Καλά αυτές μοίζει τού «Κό-κκινου Γάτου» δά ζητάει την Πίσσα, λέω μέσα μου. (Άμ' βέβαια, όποι-ος τόν διμοι!)—Καποτε άκούω

κλάματα. Τι τρέχει; Συνηθισμέ-να πράγματα. Ό «Ελικιωμένος Μπέμπης» κλαίει και ζητάει... κοκό!

Τού δίνο μια «Κακαμλιτσα» και προσοφονώ.

Σε μία γωνία, ένα κορίτσι κοι-τά, άδιαφορώντας για ό,τι γίνεται γύρω του. Είναι ή κ. «Άδιαφορητή».

Μετά λίγα βήματα σταματά. Μιά θεία μουσική άκούεται. Η «Κασανή Πιανίστα» παίζει πιάνο και συνοδεύε. ή «Ξανθή Βιο-λόστρια» με τό βιολί της. Ρωτά τι κομμάτι παίζουν:—τη «Νοπολι-τανική Καντονεττα» μ' άπαντά ή «Αάτρις της Μουσικής» πουσεκάναν και κοντά. —Μ' αυτή δέν ξεδόθηκε άκόμα είπα. —Δέν πρόφρασα ν' ά-κούσω την άπάντησι. Μά πλησιάζει μία «Άγθοπαλις» με τό πα-νεράκι της. Μου φάνηκε παρό-ξενο που είχε μόνο ένα λουλούδι από κάθε είδος, π χ. μία «Καμेलία» μία «Παπαρούνα» ένα «Ρόδο» (της Χίου ή... της Ρόδου, δέν ξερω) ένα «Κρίνο» μία «Μαργαρίτα» (όχι τού «Φάουστ») κι' άλλα πολλά.

Άγόρασα μερικά κι' έτοιμαζό-μωνα νά φύγω, όταν έξαφνα παρου-σιάζεται μπρός μου ή «Μικρά Μέ-λισσα» με άκολλούθους όλες τις «Νεράιδες» (Μελαχροινή, τού Έ-ρίπου και λουκέ). Κάνει ένα σχήμα με τη μαγική ράβδο της κι' άμέσως βρέθηκα τον γυρισμένη από γαλά-ζιο «Καπνός». Σά διαλύθηκε, είδα όχι πιά τό Σάλονι της Διαπλάσεως παρά τό συνειδημένο περιβάλλον της καμαρούλας μου.

Χιόνιστο Τραγούδι

«Έχομεν έναν περίεργο Μπόλε-βίκο στο ξενοδοχείο. Μήν τρομά-ξετε, δέν πειράζει τους άνθ'όποιους. Αύτός τάχει με τό ποντίκια. Γι' αυτό είναι και περίεργος. Πώς ή-θελα νά τόν έβλεπα νά κυνηγεί κανένα, γιατί μου είπαν πως έχει μεγάλη ικανότητα ε' αυτή τη δου-λειά. Τά τσακίναει εύκολα σάν γάτος... που είναι!!!»

Άργελού' σ'υδο

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΟΝΟΜΑ

«Έχομεν έναν περίεργο Μπόλε-βίκο στο ξενοδοχείο. Μήν τρομά-ξετε, δέν πειράζει τους άνθ'όποιους. Αύτός τάχει με τό ποντίκια. Γι' αυτό είναι και περίεργος. Πώς ή-θελα νά τόν έβλεπα νά κυνηγεί κανένα, γιατί μου είπαν πως έχει μεγάλη ικανότητα ε' αυτή τη δου-λειά. Τά τσακίναει εύκολα σάν γάτος... που είναι!!!»

Άργελού' σ'υδο

ΤΑ ΕΚΑΤΟ ΣΠΙΓΙΑ ΤΗΣ ΡΗΓΑΙΝΑΣ

«Υστερα από πολλή περι-πλάνηση, φτάσαμε στο πρώτο έρείπιο... Μιά πέτρινη κωμόρα σάν βύτα χορταριασμένη από την πολυκατοία, μισοβουλιγμένη με-σα στην άγκαλιά τού βουνού. Προ-χωρήσαμε πιά μπροστά. Βρί-σκουμε άλλα έρείπια, έρημο, μι-σοχαλασμένα, άλλα με στέγη, άλ-λα άστεγα, σχεδόν έτοιμόρροτα, με μεγάλες χαρμαδες άνάμεσα στις πέτρες που μόλις κρατούσανε. Τό μάτι μας διακρίνει πιά ψηλά, στην κιά άπόρημη κορυφή, κι' άλλα μισοχαλασμένα έρείπια. Η περιέργεια νικά. Άναβάνουμε σκαρφαλώνοντας ρεμματιές που στεβάρνα όσο άνεβαίνουμε. Η φύ-ση, όσο ψηλάναμε, άγρίνε. Σε λίγη ώρα φτάνουμε στην κορυφή.

«Τι όρατο θέαμα! Τι θαύμα ήτανε κείνο που έστράλχθηκε μπρο-

στά μας! Από κάτω μία καταφύτη λαγκοδιά, όλοπράσινη, πλημμυρι-σμένη μ' άμφορα δένδρα. Πιά πέ-ρα τό μάτι μας άπαντά τη γαλά-ζια θάλασσα, ήσυχη νά έσπεί στην άκρογαλιά. Ούτε ένα κύμα φαι-νεται νά ταράσσει την ήσυχία και γλυστερή της έπιφάνεια. Μάς γοητεύει, μάς συναρπάζει ή όμορ-φία της κι' άρχίζουμε δλοι ένα γλυκό τραγούδι...

Τραγούδι τη: Ένώσεως

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κουφιοκεφαλής:—Πού πιά; Κόστας:—Νά, σ' έκείνο τό νη-σίον που βλέπετε.

Κουφιοκεφαλής:—Και δά πιάς με άμαξο; Έσάλη από τό Μαγεμένο Άκρογαλί.

Στό Σχολείο: —Ποιον είναι τό αντίθετον τού φθόγου; —Η άπθονία, δάσκαλε!

Έσάλη από τό Τραγούδι τ' Ένώσεως

Έξάριστο καζοκαίρι σερροδν οι έροδιαζό-μενοι με λόμους πής «Διαγώσεως».

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Άθήνα, 16 Αυγούστου 1921

Νά μου ζήσουν κι φίλες μου Μα-ρίες κι' Παναγιώτες καθώς κι' οι φίλοι μου Παναγιώτιδες, που είχαν χέρι τη γιορτή τους. Και τό χρόνου!

Αυτές τις ημέρες έκανε στις Άθή-νες ζέστη φρενή. Πού νά εργαζόμασες και περισσότερο από τό τακτικά! Γι' αυ-τό πάει έμεναν πολλοί πίσω ό Διαγωνισμοί. Σ' έρχόμασε όμως φίλ α έλπίζω νά δώσω έτοιμάσματα τού Μεταφραστικού, που είναι σχεδόν έτοιμα, ή ένα διαγώνισμά-Τυπογραφικών Λαθών που μου τόν ζη-τούν έπιμόμως.

Ό Ιωνικός Όργανός μου γράφει αυτό: «Γώρα που μεγάλωσα άρκατά, —είμαι 16 ετών, —μου λένε ότι πρέπει νά πάω να είμαι συνδρομητής σου κι νά περιερισθώ μόνο στις πιο σοβαρές μελέτες. Τους άπαντά όμως, ότι ό και-ρός που δαπανώ για σένα, κάθε άλλο παρά χαμένος πηγαίνει. Γιατί άκόμα μου χρίζεις πολύ εύχάριστες στιγμές και πολλές μάστιχα ώρλεις, ποσάντων με τις περιφημες «Άθηναϊκές Έπιστολές». Τό πιστεύω, γιατί πολλοί περνούν κι ε' ε' 20 κι' άκόμα είναι συνδρομητά μου.

Πολύ όμορρο τό γράμμα σου, Μα-γεμένο Άκρογαλί με την περιγραφή της έξοχης σου ζωής. Όσο για τους καυγάδες με την άδελφήττα σου, ποίος νά πρωτοδιαβάσει τό φύλλο, έ, ύποχρώσει και σύ καμιά φορά, σά... μεγαλή-τερος, άφού κι' αυτή ή καίμενη έχη τόσο ζήλο κι' άνοσημονία.

Μά συγκίνησε τό πένθιμο γράμμα σου, Περούζι. Ένωδ ή λύπη σου και τόν άπελπισία σου, άφού έχασες τόσο πολύτιμο πατέρα που σ' έκανε νά περνάς τη ζωή σου ένειαστη κι' έντυ-χαμένη. Άλλ' ήσαν θέλημα Θεού νά τόν στέρηθε; και πρέπει νά υπεμνήσε-

και νά εγκαταστήσει. Νά που σου μένει ή καλή σου ή μητέρα. Για συλλογίσου πόσα παιδιά τους χάνουν ό ουκ και μέ-νουν σάν κόσμη έρημα κι' άπροστατευτά! Υπομνή ή λοιπόν.

Θρακική Άδρά, είδες ότι στο ένέ-χρονο, Μά χαρά σ' έδωκαμε στον κύκλο μέν, ό του είμαι βέβαια ότι θι διακριθής, —άλλά με τόν καιρό, —και σ' παρακαλώ νά μου γράψης συχνά, —

Ό Γιάννης Α. Παπαβασιλείου, από την Άρτα, μου γράφει ότι έδωσε με μερικούς φίλους του ένα, Σύλλογο, τη «Λογοτεχνική Ένωση» με σκοπό νά διαδώσει στα παιδιά τη Δημοτική Γλώσ-σα και τας Η'λικές Έξας της άδελ-φότητας, της όλληλεγγύης, της χριστι-ανικής κτλ. Πολύ καλό ό σκοπός τού Σύλλογου κι' έλπίζω νά ύποστηρηθής. Συναίστώ όμως μεγάλη προσοχή κ' προ-κρίτων μετροπάθει. Ι'αυτό ό υπερβολές φέρνουν τό αντίθετο αποτέλεσμα.

Τό Φιλελεύθερο Πνεύμα μου γράφει από τό χωριό του ότι ποτέ του δέν πέ-ρασε ώραιότερο καλοκαίρι. Πρώτο γιατί τό χωριό αήδ είναι θαυμάσιο, —και μου τό περιγράφει τόσο ζωηρά, πού κι' έγώ θάθελα νά μουν έκεί, —και δεύτερο γιατί έχει τό φυλλάδιό μου «Κι' δταν —μου γράφει, —καυράσιμους με χαρούμενος, θέλω νάναπαυθώ, σά καίρω στο χέρι, άγαπητή μου Διά-πλασι, και διαβάζοντάς σε, κλείνω τα μάτια μου τόσο γλυκά! »

Όσο τίς σελίδες τά παιδιά παρά τόπο-καμίζω; — Όχι, όχι, άσταίεσθουμα. Μπορεί κανείς νά με διχθάξει και στο κρεβάτι, όπως και στο τραπέζι. Και ναποκομίσαι μετά τό διάβασμα, όπως και νά σηκάνεται, νά βγαίνει έξω. Η σι-νήσια όμως που έχουν πολλοί, νά δια-βάσουν στο κρεβάτι και νά μήν μπο-ρούν νά κοιμηθούν άν δέν διαβάσουν κάτι, νά σ' έπεί τήν άλήθεια, δέν μάρασει. Έχει πολλά τά καλά. Και νά σ' έπεί μόνον ένα: Οι άνθ'όσοι αυτοί, τις πε-ρισσότερες φορές, ξεχνού νά σβήσουν τό φως τους. Πού είναι κι' έξω, αλλά και κίνδυνος.

Και συνθέτρια ή «Ηλεκτρα Έλ-λοποίησε τόν «Χαρταπό» της Σανθής Έλληνοπούλας και τό «Σαίτε τού Φαρά» της Χρυσής, Άκρίτος. Μου νά αναγ-γέλλει με μεγάλη χαρά και μ' έρωτά αν με την κλίση που έχει για την μου-σική μία μέρα θά γίνη συνθέτρια αλη-θινή. Γιατί όρι; Σ' άναη άγαίνουον γυ-ναίκες μουσικοσυνθέτριαι, μα θγαίνουον.

Τι νά σου άπαντήσω, Α. Γ. Κούλα! Αύδ παροιμίες μου ήλθαν στο νου μου ενώ διαβάς τό γράμμα σου. Όποιος είναι άπείχ' άπ' τό χωρό πολλά τραγο-δία ήπει. Και άλλα τά μάτια τού Ά-γού κι' άλλα της καυκουβάγια:... Μ' έννοεις πιστεύω...

Κι' έγώ λυπήθηκα, Μυροβόλος Ιονία, πού πήρες τ' ν' άδ έστια ό τών βαβλώων. Δίληρα βέβαια ή άβήρασις τού πατέρα σου, νά σου κόψη τη Διά-πλασι που τόσο την αγαπάς. Άλλά τι νά σου πεί άλλο, τόσο πρέπει νά γίνης και τό μαθήματα και πολύ περ-σώτερο νά κα' άγίνεσαι σ' αεί. Έπιστα πρέπει νά έξέρης, ότι οι φίλοι μου δέν παίρνουν ποτέ λιγώτερο από λίαν καλό. Ά-νάγκη λοιπόν, για νά λέγεσαι αληθινή μου φίλη, νά συμφο-φώθης. Και τότε ό ύβος ό πατέρα σου, που σου κότε-τώρα τη Διάπλασι, θά σου την ξανα-δώσει. Έκείς πιά, άν τού προσχεθής πολύ σοβαρά, ότι αυτό δέν θά γίνη η-

«Αυθ' άθήνης, ό κ. Φαίδων έλαβε τό γράμμα σας και χάρηκε πολύ για τή «Συνεργία» σας. Σας έστειλε μύ-λιστα ένα «Ζακύνθιο Μαντήλι» πίν λάβη την έπιταγή σας, που την ε' αβα έγώ και, χωρίς νά ιδώ ότι είναι για τόν κ. Φ., σ' έστειλα κι' άλλο. Όποτε θά λφάτε δυό άντίτυπα. Και τό ένα πρέπει νά τό επιστρέψετε, άν δέν θε-λήση νά τό άγα' αζη κανένας από τη Συνεργία.

Η παλιά μου φίληνάρα Ρεζεντά, —καθώς μου γράφει έξιμας ή άδελφή της; Παπαρούνα, —είμαι τώρα γατρός. Μάλιστα, πήρε δίπλωμα Ιατρικής, με άριστα και τά θεαμά συγχαρητήρια των καθηγητών της. Της στέλινο και τά δικά μ' υ' εγκάρδια και μητρικά. Προσ-θέτω δε ότι, άν και γατρός, ή Ρεζεντά άκόμα νά διαβάζει. Α: τ' άκούσαν κι' αυτό οι σύμβουλοι τού Ιβρατούς. Ιονι-κού Όργανού. Μου τό γράφει ή άδελφή της.

Ό Παύληψ Άλβέρτος μου γράφει ότι πολύ, κάρα πολύ τού άρέσει και τόν συγκινεί ό «Μικρός Έθελοντής». Άκούς έκεί, τόν καίμενο, νά τόν πιά-σουν αχμ'άματα οι Άγγλοι! Ναι, μά που βρήκε έτσι τόν πατέρα της Λιζούλας; και που γλύτωσε στο τέλος μία χάρτι, νά έτοιμασθής για νέους πο-λέμους και νέες περιπέτειες; Τ'ε σ' άν-των, ό «Μικρός Έθελοντής» είναι από τά άραιότερα μνηστορήματα που έδη-μοσίευσα!

Ό Άρσής Γυμνασιόπαις μου καταγγέλλει, ότι είναι φίλος του τού άρκαξέ από τό τραπέζι, στο φυλλάδιο όπου είχε σημειώσει όλες τάς λευκάς λέξεις που βρήκε, και τό πήρε στο σπίτι του για νά τις άντιγ. αή και νά μου τις στείλη κι' αυτές. — Τό πιστεύω ναι, αλλά ε'ι μπορεί νά τού κάνα; Νά τόν άποκόψω από τόν Διαγωνισμό; Θα μου πη έδχι, τις βρήκα μο άχος μου, για νάστεινωθό ήπ'ρα τό φυλλάδιο τού Άρ. Γυμνασιόπαιδος. Η μπο-ρεί νά μου πη κι' ένα άλλο: «Ό Άρ. Γυμνασιόπαις σου ήγραψε έφάματα. Γιατί πιστεύεις αυτών κα έχι έμπε; Και τότε; Νά κάνω άνάκριση, δικα-στήριο; Μά δέν μπο'ω! Τό συμπέ-ρασμα είναι, ότι πρέπει νά προσέχτες. Γιατί δταν ένα; σ'α άρκαξή ή σ'α κλέψη μία έργασία σας και μου τη στείλη για δική του, δέν ύπόχρεε ερό-πος θοραπειάς! Νά τό έπείτε αυτό.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Ό Άρσής Γυμνασιόπαις μου καταγγέλλει, ότι είναι φίλος του τού άρκαξέ από τό τραπέζι, στο φυλλάδιο όπου είχε σημειώσει όλες τάς λευκάς λέξεις που βρήκε, και τό πήρε στο σπίτι του για νά τις άντιγ. αή και νά μου τις στείλη κι' αυτές. — Τό πιστεύω ναι, αλλά ε'ι μπορεί νά τού κάνα; Νά τόν άποκόψω από τόν Διαγωνισμό; Θα μου πη έδχι, τις βρήκα μο άχος μου, για νάστεινωθό ήπ'ρα τό φυλλάδιο τού Άρ. Γυμνασιόπαιδος. Η μπο-ρεί νά μου πη κι' ένα άλλο: «Ό Άρ. Γυμνασιόπαις σου ήγραψε έφάματα. Γιατί πιστεύεις αυτών κα έχι έμπε; Και τότε; Νά κάνω άνάκριση, δικα-στήριο; Μά δέν μπο'ω! Τό συμπέ-ρασμα είναι, ότι πρέπει νά προσέχτες. Γιατί δταν ένα; σ'α άρκαξή ή σ'α κλέψη μία έργασία σας και μου τη στείλη για δική του, δέν ύπόχρεε ερό-πος θοραπειάς! Νά τό έπείτε αυτό.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δοδίντηλη Άθροβλα, Όνειρο της Κύπρου, Θυέλλα, Άλλή, Παράση, Νεροπαλή Γαμματοπούλα και Έβλον Άπεςλίχτην. — Έξέτελεσα τάς περ-γυλάς των και τ' ε'ε ευχαριστώ όλους; για τά καλά τωε λόγια.

Όρατός Έπιτοολός μου έστειλαν αυτην την έδομαδία και οι έξής: Ρό-δο

—το "Ονειρόν της Κίρκου με Δη-
μοσιονή. Υκαρξ, Νίμφ, τ. Δασ.,
Αφελή Κασταν., Πισομ. Καρδ.,
Μαγμ. Ρωμαϊά, Ροδδ. Δδ., Φε-
δολ., Τριανταφυλλίν., Δροσοτάλ.,
"Ονειροτάλ., Κροσταλλίν.— το Τι-
μημόν Φλάμπουρο με Τιμημ. Τουφ.,
Ανδρ. Φωιτάθ., "Ηρωα Τριτάθ.,
"Αφ. Γυμνασιόθ.— ο Σαρόθ με
Σανθ. Μουσιθ, Σορελίαν, Μελαχε-
Νοφίθον.

"Η Διάπλασις ἀσπάζεται τους ε-
λου: της Γλιαντιόπιδα "Αθηνά (ε-
στέλα τον Α' τόμον του "Θεατρον")
ο ευχαριστώ για όλα γραφεία κι
έλπίζω να μην κάμω πάλι τόσο καιρό)
Πισομ. Πασις χαίρω που έγινε
καλά) Καπετάν Κασοθην (ευχαριστώ
πολύ για το ξεπάθωμα "ε:στέλα")
Πέγκωφ (στέλνε για να μη νυρίσει-
ναι, ο αδελφός σου έχει κάθε δικαίωμα)
Κροσταλλίναν (εστέλα: είδες τι γρή-
γορα περνά το καλοκαίρι; απάραλλαχτα
δικοί κι ο χειμώνας...) Πριγκιπιά
Ζελλά (για, ο κληρος πνταί: αφού δεν
εστέλα λυόχαρτο, θα πη ότι δεν έλαβα
άντιμο?) "Ιππότην των "Ασκήτων
(για, αν θέλουν, μπορούν) Σόροθ
Χόλιμ (λυπόμαι, αλλά πέρασε πρό
πολλού η προθεσμία προς άποστο ήν
Πνευμαθ. "Ασκήτων) Ζηλιόθων (χαίρω
που έγινε καλά και με αναθυμήθηκε.)
Καρνοθ. "Ασκήτην (έχει καλώς και με
υγία το καινούργιο σπίτι) "Ενν
Πόρτην (για, να μου στέλνής) Φαλη-
ρικην "Αδραν (με μεγάλη μου χαρά
διάβασα ένα όμοιο γράμμα σου ύστερ'
από τόσον καιρό) Ρήμοσαν Τριανή
(εύχομαι να γίνει γρήγορα καλά ο
ευχαριστώ για όλα γραφεία) Κολό-
βειον (δεν είναι δυνατό να δημοσιευ-
θώ έγγραφα περί Λαγίων με δημο-
δευω ποτέ, γιατί ο Νόμος τιταγα-
ρείσει) λυαίμαι, αλλά δεν γίνεται δια-
φορετικά) Θ. Μοσχάτιον (δεν μπορώ
να σου πω ξένα μυστικά) πρώτος τις
Γοις) Δοντόκαρδα Κυπριόπουλο
(δεν μπορώ να σου απαντήσω στην
"Αλληλογραφία γι αυτό: ο κανονισμός
το απαγορεύει) Πλυκαχάραμα (τα
φενδιώματά σου ανέκαθεν στο 18ον φιλ-
λον) Παναχόθ Παρόντα (περι-
μνω) Τιμημόν Φλάμπουρα (ελαδα,
ευχαριστώ ποία είναι η ηλικία σου;
γραψε μου για να την προσέσω για
το άλλο, δεν ξέρω πως μπορεί να μην
έλαλε, άρην έδημοσιουθ) "Ηρωά
της Κιοντάχσιας (εσπανάθωι κανείς
όποτε θέλει) Κόμα (τίποτα άκορη
δεν έχω αποφασίσει) "Ελληνα Στρα-
τιώτην (εστέλα) Νεφεληγροθην
"Ελληνα, "Αεινήτην, Γόσο-Δημοσιολ.
Ρήμαν Φεραθον, Παναγιώτην Ι.
Σαμ. (ελαδα, ευχαριστώ)
Πολυβότην, "Ασκληνθ. Μικρασι-
άτην, Δάμπαθ Ριζιώτην, Κωνσθ
"Ανεμότην, Θρακιαν "Αδραν, "Ελ-
λάδα του Ρήμα, Δήδων Γ. Καθ.
(εστέλα.)
Εξ όσας επιστολάς έλαβα μετά την
14 "Αδρ., άπάντησα εις το προσχέσ.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηται παρακαλοθγται να
ενηλόνηον όμείσας της νέαν των
διευθύνειν εις το Γραφείο μας,
άποστέλλοντες και Ι όραχμην διά
την άκτινωσιν της νέας ταχυτάς.
"Αλλας δεν ευνυνομαθα δια την
άπόλειαν των φυλλαθίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του υμνου Διαγωνισμοθ Λό-
σων. Αι λύσεις δεικναι μέχρι της 21
"Οκτωβρίου αλλά και προυν της προθε-
σμίας ταύτης εθ' όσον δεν θα έχουν
άκόμη δημοσιευθ. εσας και των προη-
γουμένων φυλλαθίων.

563. Αεζίγριφος
"Αν με τέχνη συγκολήσω
Σύνδεσμο, γράμμα κρι νήσο,
Νόστιμο θαλασσινό
Θά σου κάνω στο λεπτό.
"Εστέλη από της "Εδνηθς "Ενόπιος

564. Σουλαβόγροφος
"Αν ένα φθόγγο μουσικό
Με μέλος το ένωσης
Και μ' ένα κρητικό,
Πόλη θά φανερώσης.
"Εστέλη από του Λυγρός

565. Στοιχειόγροφος
Παίρνει ένα γράμμα μιά δεξί
Που τρυφρίζει στα ψηλά
Και το φορεί καπέλλο
Και, — λυτα, έδω σε θέλω! —
Γίνεται άλλο άρθηνηκό,
"Αλλά το γέν ε θηλυκό.
"Εστ. από τη Χρυσομαλλ. τ. Σφαιρίων

566. Μεταγραμματισμός
Κάποιος θεός άρχαίος
Τη μέση της άλλίζω
Κι άλλη θεών άμείσως
Στη θέση της θρανιάς.
"Εστέλη από της "Αλεγομαρτίας

567. Διευτυστόν
* * * * * = "Απόστολος
* * * * * = "Οργικόν,
* * * * * = Φαινόμενον τ. φώσεως
* * * * * = Προτέρημα
Και κατέως τα έδια
"Εστέλη από του Μαγνα. "Ακρογιάλι

568. Κρυπτογραφηθέν
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = "Αρχ. Φιλόσοφος
2 3 4 9 0 = "Εστειλέ,
3 4 2 7 8 3 0 = "Ακρωτήριον
4 9 7 9 0 = "Ιταν
5 3 7 9 0 = "Αρχ. βασιλεύς.
6 2 7 0 = "Θεά.
7 8 3 6 9 0 = "Εθν.δν.
8 7 8 9 0 = "Αυτοκράτωρ.
9 0 0 9 = "Ορος.
0 8 2 3 8 9 0 = "Μάχιμος δύναμις.
"Εστέλη από "Οδυσ. Β. Καριμωνάλη

569-573. Μαγικόν Τρέμμα
Τη άναλλαγη ενος γράμματος εκά-
στης των κάτωθι λέξεων, δι' ενος άλ-
λου πάντοτε του αυτού, να σχηματι-
σθούν άνευ άναγραμματισμοθ άλλα τό-
σαι λέξε ε:
πύλη, φθλ ν, πόρος, φνάσι, φόρος
"Εστέλη από του Θωμαίου τ. Δικαίου

574. "Ακροστιχίς εξ αντιθέτων
Τάχρηκά των αντιθέτων των κάτωθι
ζητουμένων λέξεων άποτελούν Κράτες
της Εβρώπης.

άγια, μέλας, τραχός, θραύς, ψηχ.
"Εστέλη από της Μίρκης

575. Φωνηεντάλιον
στ-κρ-τυ-πρτ-σθ-λε-θρπ
"Εστέλη από του Τιμημόν Τουφεκι

576. Γρίφος
ο ο μ μ
ο ρ/κι ο σ γον δν.
ο ο μ μ
"Εστέλη από του "Υπαρχιφάνου "Ελληνοθ

Διά τους Γαλλομαθείς
577. Charade
A chaque porte on trouve mon
premier. J' ai pour second une
voyelle. Point de moutons gar-
dés sans mon dernier. Mon tout
étabt une reine fameuse.
"Εστέλη από του Καταάν Ηουλιαν
578. Sans Voyelles
prs-l pl-l-b-tmps
"Εστέλη από του Μυστηριόδου

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμαθ. "Ακθς, του φθλ. 23
343. Μύκονος (μήκων, δε.)—344.
Νεϊλος—έλος.—345. Κασιπα—άσιπ.
—346. Ζήτω—ζητώ.— 347. "Ο κέρα-
λος. ή κεφαλή.
348. ΚΩΝΟΨ 349. Γνώθι σου-
ΕΥΡΟΣ τον, (Η άνάγνω-
ΠΑΡΟΣ τον, (Η άνάγνω-
ΑΡΤΗ οίς εκ του κέντρου
ΣΟΛΩΝ Ν κυκλικός.) —350.

ΧΙΛΩΝ (Χάνω, "Ισιος, Λέγω, "Οραί-
ος. "Ημιας) — 351. Πάλε με χρο-
νους με καιρούς—πάλι δικά μας δάμα.
—352. "Εσομμετρια 353. ΕΡΡΕΕ
πρδπη να επικρατή P I N
πακοθ, (Η -σθ με ΕΝ
παιθ -πρ' έπι να - Ε
έπι Κράτη παντοθ.)—354. Le chou.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ—482)
Αστυνομικοί, πρέτατε εις άκακωθών
μας. "Αφελή Καστανούλα σου
κηρύσσομεν πθλεμον' θέγεσαι;
Σεβαστός Γερος, Κόρη της Δευκάδος

(ΚΑ—413)
"Αδιαγωνισμός Μ. Μυστικων. Βραβείον
"Αφοιτητάς. Προθεσμία θέρσιος, Δ/σις
"Εμμ. Νικολαορέτην, Βαθύ Σάρου.
"Απελευθερωθείς Μικρασιότης

(ΚΑ—414)
Πεσοθή Καρδιά, τι το άξιοπεριφο-
ρησι; "Αφρικάντα, σε ανεκάλυξα
λέγεσαι Πολυκράτου.—Ταχης Καλαθός

Διαγωνισμός Μ. Μ. Βραβείον 20 σε-
λίδης χειρόγραφα ποιημάτά μου.
Πλυκαχάραμα

(ΚΑ—416)
Αγοροκόριτσο, τεράθιο σου Μ. Μ.
δεν έλαρα. Γράψε μου αν θες Δ/σιν
σου. "Ανώνιον Κόκκινον, Δράμα.
Κολόβριον

(ΚΑ—417)

PENSIONNAT
POUR JEUNES FILLES
Beau—Soleil, La Rosiaz
Lausanne (Suisse)
Prospectus et références sur de-
mande.

(ΚΑ—418)
Ρεζιμ, Σατανα, για πρόταση ευχα-
ριστώ δεν άλληλογραφώ. "Ανταλ-
λάσσομα Μ. Μ.; Παρβάτη

Εξεδόθη: Γ. Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Παιδαγωγός) **Εξεδόθη:**
Η ΛΕΞΗ «ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ»
Διάλεξη στη "Φοιτητική Συντροφιά"
Κοινωνία βιβλιοφιλων με την έκδοσιν του συγγράμφοθ.— Τιμήται δρ. 2.—
Ταχυδρομικός για το "Εσπέρμανθ δρ. 2,30, για το "Εσπέρμανθ δρ. 2,60.
—Παραγγέλλαι από Γραφείο της "Αναλήσεως", ή κατ' άπ' εθείσις στον κ.
Σενόκαυλο, 88 όδοθ Βερόνιδου.